

L' IGNORANCIA

REVISTA CRONICA

ORGA Y XEREMIES D' UNA SOCIEDAT DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número. 2 cèntims.
 Fòra de Palma " 2 1/2 "
 Números atrassats " 4 "

Sonarà cada dissapte, si té vent a sa flanta.

S' envian es números a domicili, tant a dins Ciutat com a ses Viles, pagant per adelantat a s'Administració (Cadena de Cort n.º 11), 1 pesseta a conte de 16 números.

PASCO GRANADA.

Es sementés de xexa tomban ses espigues ben granades; ses oliveres alsan ufanoses sa pareya que darà esplet de òli; ses viñes alegrades per sa pluja que el cèl les regalà, inflan d'en hòra en hòra es grans de sa verema; es cirerés, prenguent ventatge a n'ets altres fruytals, fan guaytà entre mitx de s'espònera ramells de rubins assahonats; y tots ets abres mòstran es séus fruyts a punt de madurá.

Cinquanta dies han trascorregut de ensá que varem fè Pasco florida; demá l'Iglesia mos farà memòria de *Pentecostés*, de la venguda de l'Esperit Sant sobre els Apòstols.

Aquell estòl de pescadós mesquins que havia cridat Cristó Jesús per predicadós de sa doctrina santa, despues de haverlo vist pujá en el cèl, brillant de majestat y glòria, havian romasos trists y amilanats, perque los mancava s'esperit amb virtut del qual havian de cobrá llum y coratge per cumplí sa séua grandiosa missió.

Y vengué es dia en que se trobavan replegats en el Cenacle; y conta l'Evangeli que sentiren gran renòu de vent com un fibló, y que sobre es cap de cada un s'hi va posá un flam de fòch diví; y desde aquell instant foren uns altres, perque es dó de llengos y de saviesa y de tota casta de virtuts s'encarná amb ells.

Era arribada s'hòra de que ses llevós qu'havia escampat el Salvador, regant-les amb sa sanch, donassin fruyt de vida eterna per restaurá ses fòrses de s'humanitat malalta y abatuda; y ets apòstols plens d'aquella fè celestial é inspirats d'amor en vés des séus germans, surten, s'espargexen y promulgan tots sa nòva lley, dictada p'es séu Mèstre; y foren escollats y ben entesos per gent de tota rassa, qu'era batiada y admesa a n'es grèmi de sa nòstra Iglesia. De llavò ensá es conexement d'un

sòl Déu vertadé y s'exercici de sa vertadera caritat, s'anaren estenguent sobre la tèrra; y tots es Déus y es Profetes falsos han tremolat d'enxutx y de malícia devant l'Esperit Sant, tercé element des gran mistèri de la Trinidad.

Demá es Pasco granada, dia señalat p'es qui mos alegam de ses tradicions hermoses des catolicisme.

Ignorants del tot eran ets apòstols, y lograren girá el mon demunt avall, no per virtut pròpia sino per gracia sobrenatural que los infundí aquell Esperit de Déu etèrn, incompreensible.

Ignorants del tot eran ets apòstols, y amb sa paraula y amb s'exemple demostraren sa divinitat de sa Doctrina santa y confongueren ses des filosofes descarriats.

S'Esperit de Déu estava amb ells, y no ha dextat encara a n'es séus lligitims sucessós. ¿Qui los contrastará?

¡Benhaja'n ets apòstols de la Veritat que son sa sal del mon, y donan llum a n'es pobrets que s'esperit del mal vòl auferá a les fosques!

¡Envia'nos, Señor, es vòstro Esperit, y s'humanitat será regenerada!

MOSSEN LLUCH.

DESGRACIES Y DESGAVELL.

Travessam una temporada, germanets, que tot está de mala lluna, y que si seguex axí un quant temps, un homo no sabrá a ne qu'ha d'arribá.

Ell no s'havia vist may. Plouen desgracies, una darrera s'altre. Encare no mos ha espasat es susto d'una, y ja s'en vé un altre de pitjó. O passam un mal planeta, ó la gent está empecatada, ó ¡qui sab lo qu'es! Y tot axò a dins Mallorca, sa tèrra de s'alegria, de sa quietut y de sa pau.

Fa pell de gallina es contarho no més. S'altre dia, matan un jovensá a Pollensa, esclafantli es cap a còps de

pedra; mentres a dins Ciutat tròban degollat a dins ca-séua a un fanalé d'es Gas.

Es barco mallorquí, l'*Elvira*, tornava de Amèrica carregat de taulous: li envést un temporal devés ses illes Terres, el tira demunt ses ròques, el fá tròssos, y un còp de mar li pren nòu hòmos, poguent no més salvarsen cinch. Vòl dí, nòu ó dèu víctimes, y es carregament perdut.

Un traginé s'en vé amb so carro ben estibat, p'es camí de Sòlle: com arriba devés sa *torre den Huch*, un sodròch el tira en tèrra: una ròda d'es carro li passa per demunt ses cames; y are el pòbre ja es a l'Hospital, amb perill de haverleshi de tayá totes dues.

Compareix un hòmo mòrt, devés s'Arenal, que la ma l'ha trèt: l'endemá en surt un altre, també negat, en es Molinà: passen dos dies, y vé sa notícia de que en es cap Enderrocat n'han compareguts dos més, mitx roegats des pexos.

Are pensau quantes families romanen tal vegada sense es pa de cada dia.

A n'aquestes desgracies de casta gròssa llavò hey heu d'afegí ses d'altra casta, que menudetjan per Ciutat. Es ròbos, sobre tot, y ses pillades están a l'orde del dia: no mos n'arribam a veure vènja; amb una paraula, no hey ha pañ qui serv.

A una casa des quatre cantons den Bosch, s'en hi entran de bell de dia una dòna y tres hòmos mascarats: tròban sa dòna de la casa tota sola; s'hi tiran demunt, la subjectan, li tapan sa boca perque no crit, y li prenen devés docents duros amb doblés y una partida d'alaques.

En es Sindicat, desclavan un calaix, y s'en duen tot quant hey ha dedins.

A un magatzem d'es carré des Freres, fan dos doblés de lo mateix; y en es d'En Pieras, a Santa Catalina, rompen una persiana, trencan un vidre, foradan sa porta de sa finestra, òbrin, s'en hi entran, y fan també casa-santa de devés quatre mil reals.

Una doneta oyeix missa tranquilament dins Sant Miquel. Quant s'en ado-

na, sense sebre còm ni còm no, ja li han fets seuvatges tres duros que duya dins sa butxaca.

A una criada, còm qui no n'es, li ròban quatre botons d'or. Es mateix dia, à una nineta li escamotelljan un anell.

Y no parlèm, per no allargà tant sa lletania, de ses matexes endemeses que, à poca diferencia, s'han succehides, no fa molt, p'el Terreno, per Génova, y per devés Santa Maria.

Vòltros direu:—¿Y sa policia que dòrm?—Sa policia, fiets, deu fé lo que sab fé; però lo cert es, que no n'agafa cap, ó casi cap, d'aquests aucells que saben tant de despuyá es niu d'ets altres, per durhi busques à n'es séu.

Sa policia n'hauria d'está empegahida de tot axò qu'está passant. Pareix qu'es lladres s'en riuen d'ella, y li fan un pam de nas.

Parlant de tot aquest *robatorum*, un ignorant deya ahí dematí en mitx de Cort:—¿Y ja's de rahó! Es *cacos* han vist que de fundá sociédats ningú s'en penedia, y haurán pensat: «Nòltros no hem d'essè manco qu'altra gent: fassemne una de societat titulada *La Industrial de Son Rapiña*, y comensem à cobrá dividendos passius.» Y axí heu han fet. Y si més endevant los va tan bé còm are, digau que aviat ses séues accions no solament tendrán ganancia y *prima*, sino que arribarán à tení ganancia *gruxada* y tot. Digan lo que vulgan, no d'exa d'essè aquesta una industria de ses més productives, per un qui la sab exercitá.

Ah! y llavò també tenim sa mica de barayes y disputes que no pòt faltá may, en que no més sia perque en es Caputxins no sia massa desolat, y perque es Municipals pugan mantení es diaris de gazetilles.

Dos señós mòuen brega en mitx de Cort, y s'escardan un gayato y un paraygo demunt ses costelles.

Altres dos, à la Rambla, també ténen paraules, y qu'es estat, no res: s'umplen sa cara de dits.

En es carré den Camaró, (en terra cayga y mal no fassa) també la gent se tem de ses sanchs nòves, y hey ha guinavetades, trompades, aferrades, escarinxades y tira-muxell per llarch.

A tot axò no hi mancan ets atlòts vavés de sempre, que arribarian à enfadà un Sant, quant y més una criatura, amb ses capbuytades que fan à tot'hòra per plasses y carrés.

Y es municipals qui dormen. ¿Y es clá! còm que no cobran...

Y ses claveguères puden.

Y à l'Audiencia está per veure una causa sobre falsificació de documents.

Y à sa Secretaria de la Sala hey van à dexá es nòm moltes persones *pudientes*, per aná à fé es deù famosos jornals de picá pedra, primé que escupí es dos duros.

Y en es Teatro, s'Empresa y es can-

tants y ets abonats també les se ténen fort ferm, sobre si tu cantarás, y jò't dich que no cantaré, y jò't dich que vuy ses dues funcions fins à ses trenta.

Y es cans allòure comensan à gruñí.

Y sa caló trèu es nas per un forat.

Y es fanch des carrés comensa à torná pols.

Y s'Ajuntament no dimiteix.

Sa profecia que va fé, temps enrera, un ignorant des nòltros, va à ma de cumplirse ben aviat:

«Vendrà dia que mos ne cansarém de viurehi à dins Ciutat; y es remey será anarhi à empatronarnos à ses Illetes.»

Y sinó, ja m'en tornaréu resposta.

PERE MATEU.

RESPOSTA.

A MAFUMET ABU-ALI,

FUTUR AL-KADÍ DE TETUAN.

¡Salut y primés!

Hem rebut sa vòstra carta,

Ignorant mòro:

Pareix dictada d'un llòro

Mal enseñat.

Mos deys que 'us han proposat

Per retgí es pòble,

Al-Kadí, un temps càrrech nòble

Y ara d'afronta.

Mos donau rahó y conte

De lo que fan

Es curros de Tetuan

Bancarrotés.

Mos deys que p'es séus carrés

També hey ha elòts,

Y que vos heu fet devòts

De L' IGNORANCIA.

Mos pregau amb gran instancia

Perque *ella* pas,

De Mallorca, es seu bòn jás,

A Moreria.

¿Y que somiau de dia?

Gran aubarcóch!

Cada còsa en es seu llòch,

Y aquí ignorants.

Jò en nòm y podèrs bastants

Des redactós,

Renunci y es grans favós

Que voleu fé.

¡*Nequaquam!* no mos convé

Sè de *justici*;

No volem dexá l' ofici

Ni sa *roqueta*

Sòls per viure esquena dreta

Dins Tetuan.

Es nòstro Alá també es gran

Y res mos manca.

Aquí tothòm folga y campa,

¡Ja 's de rahó!

No heu deym per alabarhó,

Però à Mallorca

L' IGNORANCIA no es gens xòrea,

Y més que pins

En tenim de biduins

Y de monèas.

Vos ho deym sense rièyes

Y en tota calma:

De res li té enveja Palma

A Tetuan:

Y dirán lo que voldrán

Es viatjés;

Aquí ménen es papés

Y cantan barbes.

Qui vulga, podrá fé garbes

De cèrts diaris

Plens d'escrits estafolaris

Que impunement

Calumnian à sa gent

Digne y honrada.

Tetuan viu atrassada

Baix d'aquest punt.

Aquí s'Art es un difunt

Sense parents;

Cauen tots es monuments

Arruinats,

Y es qui 'n son encarregats

No 'ls apuntalan.

Aquí es contribuyents xalan

Veient fé uy

La gran Casa de l'embuy

Y la llatzèria.

¿S' haurá vist may tal misèria,

Dins Tetuan,

Còm sa de la Casa gran

Y del pòch tey?

Tampòch mos alsa es ventrey

Que cada dia

Es lladres en compaña

Fassin naufratx.

Aquí no mos vé à un raitx

De mala fama;

Y ningú per res s'esclama

De tot axò.

Are 'm voleu dí, de hò,

Y suposat

Que ja veyes es bell estat

Des mallorquins,

Biduins per biduins

¿Quin pòble guaña?

Aquí es pescadós de caña

Son es més pòchs;

Aquí estám entre dos fòchs

De lo milló.

Es Govèrn diu: donamho,

Lo qu'has siat;

Y à n'es bòig que s'ha afañat

A cubí dàtils,

Sòls li dexan ets escàtils

Per trist conhòrt.

Viure à Mallorca es gran sòrt,

S' illa daurada,

Sempre en mitx de má engronsada

Còm dins un brés.

D'aquí no sortim per rès

Ni mos treurán;

Y ¿qué compon Tetuan?

Bé estám aquí!

En dexá d'essè *Al-Kadí*,

Si s' hòra sòna,

Vos darèm s' enhòrabòna,

Gran Mafumet,

P'es bé que vos haureu fet

A terra vòstra.

Lo que es sa capital nòstra

Mos vé petita,

Però, amb el temps Santa Rita

L'axamplará.

Aquí lo precis se fá

Tòrt y à pòch, pòch.

A Palma sòls manca llòch

Y aygo neta,

Y policia secreta
Y bon govèrn;
Y un establiment modern
Per ensenà
Ses òbres à conservà
D'Arquitectura.
Manca un Institut-costura
Per senorates.
Mancan duros y pessetes
De bona plata.....
Aquí un cristià's mata
Per no fé rés.
Aquí es pòbre y es marquès
Son ignorants.
Aquí es sa tèrra des *banchs*
Y de la muya;
Aquí, demanau quervuya,
Fòra vergoña;
Aquí qualsevol carroña
Sab fé papé.....
Y, per fi, sols vos diré
Per acabá
Que es dia que es vòstro Alá
Fassa fetxida,
Vengueu à Palma en seguida
Y ben de tròt,
Pues juram darvós es vòt
Per Diputat
Provincial, si ja han dextat
Es qu'ara heu son.

Memòries à tot lo mon
De Moreria.
Alá cas guart de traydoria,
Y vos don de nit y dia.
S'alegría
D'un Santon.

Per manament del Igsim. Scheriff
d'aquest Setmanari,
ALIATAR.

REVISTA MUSICAL.

¡Mirau, germans, qu'una revista, y de música, y d'un ignorant, será cosa de llegí! ¡Nòltros, que en tot quant tractam, solem emprà tan pòques *solfes*!...

Un qui pretén de cames primes va escriure à part ó banda que sa música bona es sa que agrada. Ara nòltros, per dí si mos agrada tal ó qual música, ¡no't dich jò si mos ne sòbra de pit!

Y ben mirat, no veym un motiu perque un ignorant no hey haja de porè dí sa séua. Axò seria bò que quant afluxam sa pesseteta per entrà à sa *cassola* mos exigissen un títol de mèstres de música, ó al manco un recibo que mos acreditás com à sòcios d'es Conservatòri Balear.

Ydò, ja que mos déxan pagá, que mos hi déxen dí sa nòstra. Axí com axí, nc serém ets únichs ignorants que hey haurém posat sa cuyerada: el *Demócrata* y es *Diari de Palma* també hey han dit sa séua, sense formá part de sa Junta d'es Conservatòri, com l'*Isleño* y l'*Opinió*. Desenganem-mós: à sa música ni'n pren com à sa política;

tothom ne parla, y cadascú vòl tení rahó: es sufragi universal govèrna; no hey há que di tornau; y com que *stultorum-infinitus est numerus*, vat'aquí com, de dret, es jutjes més competents en la materia som nòltros ignorants.

Y basta de *intròit*: que si comensam à fé es ronsero, arribarém à n'es Teatro à més de mitja *fonsió*.

S'Empresa, contenta y agraïda de aquell carreró seguit de gent que havia anat à omplirli ses llistes d'abono, contractá uns artistes que, de lluny, feyan oló de bons; y llavò dugué d'Itàlia un violí qu'es deya *concertino*, y un violoncello; y de Barcelona un clarinet de roñó clòs, una flauta y una bona trompa. ¿Que més voleu?

Per no allargá demés sa processó, dexarém per més envant parlá de ses *òperas* qu'han fetes; y avuy nc més tractarém d'ets *operistes*.

Na Carolina Ferni, primera tiple, es una violinista de lo milloret que corre: execució neta y delicada, y un gust sobre tota ponderació. A s'escena, se presenta com la Ristori; si en llòch de cantá parlás, diria com la Pezzana: canta axí com pòt, y acentúa com ningú: amb una paraula, si no té una gran veu, té una gran ànima y un gran talent per encativá ets espectadors. Sa séua germana Vicentina té una veueta regulá, y una escola de cant no tan correcte com sa séua cosina Teresa. Aquesta sí que'n sab bé de cantá: vocalisa amb admirable claredat y dona à n'ets *andantes* un colorit de melancolia que, si no arrebatá, encanta. A na Teresa no li feyan grans mansballetes: tampòch ne feym à s'aucell en sentirlo cantá: esperam que hey torn.

En Giraldoni de tant en tant mos feya recordá sa séua gran fama de bon barítono. Diuen que sa filoxera el preocupa més que sa música. Tot pòt essè. Fins al present, amb sa veu ha tenguda una *viña*, y are deu cercá una viña per substituí sa de sa veu.

A n'es tenor Ferrari el contractaren per tenor de fòrsa; y vertaderament mos sortí un tenor fòrt. May estava malalt, ni malament de veu: sempre lo matex: axò sí, sempre sabia es papé y may se perdía: en rudes, era un tenor de *confiansa*. ¡Llástima que tengués sa veu tan prima, ell, un hòmo tan gruxat!

Veys, en Cantoni, ja era altra cosa. El contractaren per tenor de gracia; y ja'n feya de gracia es veurel no més demunt ses taules. Tenia una veu molt agradosa, si no l'hagués engolada un poquet massa, y si sabés entrá à temps y à tò. N'hi havia qui deyen si desafiava algunes nòtes. Es cas está en que devegades no les *afinava*: y se compren: l'hòmo tenia es defecte d'essè curt de vista.

Qui va essè una bona adquisició, diguen lo que vulguen, era s'altre barítono, En Camins. Ell servia per tot; y en

cas d'apuros y malalties, sempre va essè s'escala d'encortiná. Sa còrda humorística pareix que li tirava més. Per axò, mos crega el senó Camins: que déxi aná es papés sèrios y es cant dramátich. Per aquesta part sa veu li curtelja una mica; mentres que p'es cant *bufó* en té demés.

Un baix mos duguéren, que s'Empresa el devia creure cosa gròssa, perque amb italiá havia nòm *Re* (que vòl dí *rey*;) però llavò mos va sortí un *rè* catalá, ó un *rè* en bon mallorquí. Per axò, vehent que no'n podia treure *res*, va tirá el resto, contractant una celebrat europeá, un des *baxos* que fan sa retxa més *alta*. En Juan Ordinas, paysá nòstro. Amb tota intenció l'hem dextat per lo derré, parlant abans d'ets altres artistes; lo mateix qu'un nin quant menja *bobons*, que estoja p'es derré aquell que li ha de dexá més bona boca. Amb tot y está n'Ordinas actualment malalt de sa gargamella, ha fet més que molts d'altres estant bons: n'Ordinas es qualque cosa més qu'un bon cantant: es un artista de primera. ¿L'heu vist en el *Faust*?... ¿Y de la *Lucrezia* qu'en dirém?... ¿Y d'ets *Hugonots*?... Ja'n tornarém parlá, en essè hora.

Per dirigi s'orquestra vengué un jovesà de bona voluntat, que sabia dú es compás molt bè, y corretgi ses errades des papés de solfa; però ell no devia sebre que per *agermandá* es nòstros músichs, tan tressòsos com son, s'era menesté qualque coseta més qu'axò. Y sino, en càureli bé, ja'n demanarà dos doblés d'informes à D. Cosme Ribera ó à n'En Goula. Quant ell va veure deu violins primés (diguemho axí,) degué pensá: «Ja bastarán.» Ydò, y quant tocavan tots deu plegats, de dalt sa *Cassola* parexian vint: miracle de reproducció degut à que cada qual fa sa feyna per ell, sense empatxarse gens d'ets altres; y d'aquest módo los rét qu'es un *contento*. Es músichs de Palma son ets únichs que no están ferits de sa *febra d'associació* qu'hey ha entre nòltros: per axò es que si se reunexen per soná, casi may sonan units.

Basta per 'vuy. Un altre dia, parlarem un pòch de ses *òperas* y de sa séua execució. Si n'hi ha que tròban que judicam tòrt ó no tocam pilòta, que vengan à posarhi ses mans y à fermos sa garangòla. Y si axí no'ls agrada, es milló remey será que prengan prim.

MESTRE PIROL.

XEREMIADES.

Segons diuen, sa gent que va à assentarsè à la Sala per fé es seus deu jornals en es camins es tanta y tanta, que d'aqueix pich no sòls s'adobarán es camins, sinó també es carrés y ses plas-

ses de Ciutat. Y lo hò es que no son tots mañaus y gent pòbre sa que vòl picà pedra; n'hi ha molts d'aquells que à caséua se fan servi amb palanganes de plata.

¡Axò es es mòdo! Ara veurém aplicada sa verdadera igualdat. Serà polit veure tants de señós entre mitx des pobrets, que son es qui manco espeñan es camins vecinals.

Ja se pòt apareyá s'Ajuntament per nombrá capatassos que sàpiguen doná tractaments de voces-señories.

* *

S'altre diassa, un traginé de carro s'en anava de cap à Capdepera, y es *peon caminero* repará que no duya sa posteta d'es número penjada allà ahont correspon; li doná l'alto y li demaná: ¿y sa posteta?

Es carreté, que còm de costum jeya devall sa vela, sense aturá es mul, se tregué una de ses varques d'es pèu, y per tota respòsta va mostrá sa sola à n'es caminé qu'havia romás deu passes enerra.

Sa mateixa funció va fé à altres dos *peons*, y tots se daren per satisfets.

Axò demòstra qu'hey ha *camíneros* que enténen pòch de números, y traginés de pèus molt amples, que la saben llarga.

* *

Sa gent qui bravetja de econòmica y estauviadora mos agrahirá que li presentem un bòn miray per mirarshi dedins.

Hey ha uns señós de moltes rendes que, aquests dies passats, enviàren sa criada à n'es forn, perque los torrassen metles, encarregantli molt à ella que les havia de contá una per una, devant es forné, per pò qu'aquest no s'en menjás colcuna; escalivats de que s'altre setmana n'hi duguéren, y los ne mancàren tres. Es mateix temps, advertí sa criada qu'anàssen alèrta à no tocarne cap, perque à n'es señós los sabia molt de grèu.

Vat aquí una casa, germanets, que lo qu'es per are, no perilla de fé uy.

* *

Llegim à un diari:

«Ha corrido el rumor de, haber presentado la dimision varios concejales de nuestro Ayuntamiento.»

¡Ca, *hombre!* Axò es una veu que haurá feta corre qualcú que los vòl mal.

Per lo demés, seria prudent qu'es diaris no donàssen notícies còm aquesta, axí, tan à les seques. Hey ha hagut casos en que se son mòrtés algunes persones, à consecucència d'un atach d'alegría repentina.

* *

Sa Compañía des *Dòcks*, pareix que ha resolt replegá cent mil duros, escam-

pant unes obligacions que en forma de *paperetes* valdrán per 5 y per 20 duros cada una; fent à n'es seus tencedós s'interés anual de 10 cèntims per cent.

Aquestes *obligacions* no serán de curs *obligat*, perque no heu poden essé; qui les vulga prende les prendá, y qui no, no.

Es d'advertí que à n'es qui les haurá preses un pich, poden ferleshi guardá fins dia 31 de Decembre de 1890.

Heu deym axí còm es, perque llavò no hey haja lectors des nostros que mos vènguen à retrèbre y à fé càrrechs, si los hem donat llòch à que pecassin d'ignorancia.

Ara, amb axò no més, ja estan siulats.

* *

No hey ha dupte: En Morèu, aquell famós *caco* (que diuen are) es tornat en el mon, y den havè posada escola dins Ciutat.

Es seus dexeables no dexan res per vert; tot los es bona presa.

Sense aná més lluny, ahí mateix es municipals s'en duguéren à n'es Caputxins una dòna que havia robat un moix.

Un dia d'aquests sentirém dí: «Un hòmo ha robat à un altra s'ayre que respirava, y aquest s'es mòrt d'aufegó.»

O bé aquesta altre: «Un atlotet avuy ha robats dos municipals y tres agents de policia. *El mozalvete no ha podido ser habido.*»

* *

Alguns devòts ignorants qu'han pres verera d'enviarnos ses solucions des *Pòrros-Fuyes*, se quexan devegades de no trobá es seu nòm en es llòch corresponent.

Sa culpa la ténen ells, que se desxon-dexen massa tart. Per axò, qu'heu envien tot à sa nòstra Administració, abans d'es dijòus, y quedarán servits.

ANUNCIS.

OBRES MALLORQUINES.

IDILIS Y CANTS MISTICHS, per Mossen J. Verdager, amb un pròlech de D. M. Milá y Fontanals. Edició ricament estampada. Se ven al preu de 12 rs. en rústica à sa llibreria de don F. Guasp.

CONEDIIES DE COSTUMS MALLORQUINES, compòstes den Bartomeu Ferrá, titulades: *Es Calsons de Mestre Lluch*, *Contes veyz barayes nòves* y *Sa Plagueta des llogués*. Les venen à totes ses llibrerías de Ciutat.

DEVERS DELS HOMOS, original de Silvio Pellico, traducció den M. Obrador Bennassar. Conté 32 articles d'instrucció moral y relligiosa qu'haurian de sebre de memòria tots es jovesans del dia. A totes ses llibrerías.

FLORS DE MALLORCA, poesies d'autors vivents, premiades les mes en los Jochs Florals de Barcelona. Van traduïdes en llengua castellana. Les venen à s'imprenta de P. J. Gelabert,

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—*Mal sobre mal y pedra per cap-sal.*
SEMBLANSES.—1. *En que no pòt anà tot sòl.*
2. *En que no té accidents.*
3. *En qu'es actiu.*
4. *En que té temps.*
CAVILACIÓ....—*Francesch Mateu.*
TRIANGUL....—*Salas-Sala-Sal-Sa-S.*
ENDEVINAY....—*Una fuya de tabach.*

LES HAN ENDEVINADES:

Totes:—*Macarroni, Papuys, Lau Tibieriste, Un Sabatè en dilluns y Un Punxa engegat.*
Sis:—*Un Suplent, Un Nèu y Dos Tranquils.*
Y una no més:—*Parrusca y Un quicq d'oros.*

GEROGLIFICH.

KI : :: I IK
D : :: I IK

UN INDIOTÉ.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s'assembla un barco à una mandurria?
2. ¿Y una calsa à un escrit?
3. ¿Y un fusté à un qui juga à damas?
4. ¿Y un torrent à un gallinè?

X. D. T.

FUGA DE VOCALS.

Q.. M.N.TJ. .L. .S D.TS S .N .NT.

QUADRAT DE PARAULES.

. . . .
. . . .
. . . .
. . . .

Ompli aquests pichs amb lletres que per llarch y de traves digan: sa 1.ª retxa, lo que duen es capellans; sa 2.ª una còsa qu'ha fets fé molts de desbarats; sa 3.ª una fruyta, y sa 4.ª un metal.

UN MÚSICH.

CAVILACIÓ.

TEMPS DE REGÁ.

Amb ses lletres que forman aquestes tres paraules, compòndre es nòm d'una de ses còses més esfondrades de Ciutat.

P. PENET.

ENDEVINAYES.

1. En sa nit qualca,
Y de dia penja.
2. Cap dins sa ma
Y no cap dins sa caxa.
3. ¿Qué será
Lo que còm més n'hi llevan
De ses voreres
Més gròs se fa?

X.

(Ses solucions dissapte qui vé si som vius.)

15 MATX DE 1890.

Estampa den Pere J. Gelabert.